

tanárból, a jóbarátból azt a részt, amely az enyészeté; magunkba zárjuk azonban azokat a tanításait, amelyekben nem foghat az idő pusztító ereje! A kiválóan képzett tanár, a lelkiismeretes nevelő, a tehetséges és szorgalmas közéleti ember, Szigetvár város díszpolgára végleg elpihent. Letesszük koporsójához a búcsú koszorúját a Hazafias Népfront Baranya megyei bizottsága nevében azzal a mélyszégyen gyászal lelünkben, amelyet a megyei honismeret kiváló személyiségének, a Szigetvári Várbaráti Kör alapító elnökének váratlan halála borított lelkünkre.

Kedves jó Imre! Tudjuk, hogy hirtelen távozásod családod tagjait borította a legmélyebb gyászba. Megdöbbenett azonban halálod híre egykori tanítványaidat, kartársaidat, valamint a honismeret munkatársait is itt és mindenütt, ahol ismertek. Elszorul a szívünk, ha arra gondolunk, hogy mennyi alkotó szándék, mennyi boldog teremtő terv fekszik örökre holtan ebben a koporsóban! Imrém! Nem hittem, hogy távozni készülsz ebből a világból, amikor vasárnap délelőtt ott álltam kórházi ágyadnál! Vagy én követtem el súlyos mulasztást, hogy nem sügtem újra a föledbe, mint olyan sokszor máskor: „Gyógyulj meg mielőbb, mert Szigetvárnak még szüksége van rád!”

Életed lezárul. Kivel pórolhatnánk mi ezért? A kérlelhetetlen halállal? A hívő lelkek Istenével? Az örök emberi sorssal, a kegyetlen, vak végzetel vagy a tudománnyal, amely erőtlen az élet megmentésében? Valamennyien tudjuk, akik itt állunk lehajtott fővel, hogy a halállal szemben nincs értelme a lázadásnak!

Kedves jó Barátunk! A szeretett föld, Szigetvár és környékének lakossága, valamint távoli szülőfalud népe most március idusára, a húsvét fogadására és a föltámadás ünnepére készül; mi pedig Téged temetünk megrendült lélekkel. Még itt, koporsódnál is fölzeng azonban a remény szava: nem halhat meg számunkra az, akit tisztelünk, szeretünk! Te, a klasszikus írók jeles ismerője, megtanultad az általuk kimondott nagy igazságot: a szellemen sohasem győzedelmeskedhet a halál!

Köszönjük példamutatásodat! Fáj, hogy árván hagysz bennünket! Ugyanekkor Te magad adod most is a vigasztalást azzal, hogy halálodban is éreznéd engedet, életedben mennyire a miénk voltál. Csaknem 5 éve már, hogy a Szigetvári Várbaráti Kör 25 éves jubileumán megköszönhettem Neked és a kör vezetőségének, tagságának, minden segítőtöknek a negyedszázadban kifejtett eredményes, lelkes munkát. Mennyire reméltük valamennyien, hogy a sikeres folytatásból nem fog hiányozni tanításod, irányító szavad! Ugye, Imre, lélekben továbbra is mindig ott leszel a Szigetvártérzi munkálkodók, az emberibb magyar életet, jövőt szorgalmazók soraiban? Annyi írást, tanítást hagytál az utókorra, hogy csak meg kell ismerni azokat és jól építhető reakjuk a jövő.

Te itt ifjakat és öregeket tanítottál arra, hogy ha van valahol olyan föld, amelybe nagy harcok után sokakat temettek, akkor Szigetvár földje bizonyára ilyen! Mintha megsejtetted volna, hogy Te is ebbe térsz meg hosszú pihenésre. Tudtad és tanítottad, hogy mit jelent abban a földben nyugodni, amely Zrínyire és hős katonáira borult a halálig hűségben megvívott harc után! Imre! Tanítsd a jövő nemzedékeket is ennek a gondolatnak élni!

Mind, akik születtünk, a halál parancsára távozni fogunk ebből a világból. Az öröklét küszöbén azonban csak az haladhat át nyugodtan, aki a pályát olyan becsülettel járta végig, mint Molnár Imre! Hiszem, hogy akik ismerték, akik vele dolgozhattak, nem felejtik tanításait, elárvultan is folytatják a közös szép tervek megvalósítását.

Miért esdekelhet egy koporsónál a könnyekkel küszködő sző? Enyhüljön meg családod tagjainak égő fájdalma, segítse nekik elviselni a lesújtó csapást valamennyiünk őszinte együjtérése! Ahogy áldásos volt életed, működésed, legyen áldott pihenésed, legyen megbecsült küzdelmeid minden eredménye!

A szeretett szigetvári föld legyen tested lágy takarója! Szellemed pedig – eszméid reánk hagyott szép örökségével – vigasztaljon és vezessen bennünket tovább az emberségnek és Szigetvár szeretetének útján! A messzeségből, Sopron megyei szülőfaludból most idelebbben szélnek gyászban osztozó üzenetébe mi is belefoglaljuk utolsó üdvözlésünket: „Kedves Halott! Isten veled! Legyen békés nyugóhelyed!”

Dr. Vargha Károly

Az ózdi városi kórház alapításának 100. évfordulója és a X. borsodi orvos- és gyógyszernapok alkalmából tudományos ülést rendeztek Ózdon 1988. október 14–15-én. A kétnapos program megnyitását követően többek között Nagy Károly iskolaigazgató, az Ózdi Kun Béla Művelődési Központ Lajos Árpád Honismereti Körének titkára tartott előadást a kórház történetéről és nevadójáról. Az ózdi kórházat 1888-ban a Rimánudományi Salgótarjáni Vasmű Részvénytársaság alapította. Három orvos, hat vöröskeresztes alkal-

mazott kezdte meg itt tevékenységét. A kórház ötvenéves volt. A jelenlegi helyére 1949. október 16-án költözött az intézmény. A kétnapos rendezvénysorozat kiemelkedő eseménye volt az is, hogy a kórház felvette dr. Almási Balogh Pál orvostudós nevét, aki 1794-ben Nagybarcán (Borsod megye) született. Széchenyinek háziorvosa, Kossuth Lajosnak éveken át kezelőorvosa volt. (Bővebben lásd: Honismeret 1988/3. 48–52. old.) A Nagy Károly által gyűjtött tárgyi emlékekből kiállítás is nyílt az ózdi Technika Házában (*Kerekgyártó Mihály*)